

POSTANOWIENIE

11 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Kamil Zaradkiewicz

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 11 maja 2023 r. w Warszawie,
zażalenia A. Z.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 9 grudnia 2021 r., IV CSK 365/21,

w sprawie z powództwa H. B.

przeciwko Syndykowi masy upadłości W. Z. i A. Z.

o zapłatę,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 9 grudnia 2021 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanej A. Z. w sprawie o zapłatę z powództwa H. B. przeciwko skarżącej oraz Syndykowi masy upadłości W. Z. Pozwana samodzielnie wniosła datowane na 27 maja 2022 r. pismo, w którym wyraziła niezadowolenie z wydanego w sprawie rozstrzygnięcia i wniosła o „uchylenie i powtórzenie czynności w sprawie”. Na skutek wezwania do sprecyzowania charakteru wspomnianego pisma skarżąca przedstawiła stanowisko, z którego wynika, że stanowiło ono zażalenie; pozwana wskazała bowiem m.in. na konieczność zastosowania art. 395 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu z dwóch niezależnych przyczyn.

Po pierwsze, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (w określonych sprawach: także rzeczników patentowych), z wyjątkami przewidzianymi w art. 87¹ § 2 k.p.c., które jednakże nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Przymus adwokacko-radcowski ustanowiony w art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego. Zasadniczo wniesienie pisma z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. skutkuje jego zwrotem, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 130 § 5 k.p.c.). Odmienny skutek przewiduje m.in. art. 398⁶ § 3 k.p.c. (w zw. z art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c.), znajdujący odpowiednie zastosowanie w sprawie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na wniesieniu go przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej, stanowi, *verba legis*, inną przyczynę niedopuszczalności tego środka zaskarżenia i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia (zob. postanowienia SN z: 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, 7 maja 2014 r., II CZ 19/14, 26 stycznia 2022 r., III CZ 40/22).

Po drugie, nawet gdyby złożone w sprawie zażalenie zostało sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego, podlegałoby ono odrzuceniu z uwagi na to, że złożono je od postanowienia Sądu Najwyższego. Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, zawarty jest aktualnie w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący. Postanowienie zakwestionowane przez skarżącą nie zostało wymienione w przytoczonych przepisach, co przesądza o niedopuszczalności zażalenia. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., podobnie do uchylonego obecnie art. 394¹ § 2 k.p.c., dotyczą postanowień Sądu drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest bowiem zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji tego sądu (postanowienia SN z: 22 listopada 2010 r., III SO 3/10, 9 marca 2011 r., III SO 1/11, 29 lipca 2020 r., IV CSK 132/19. 26 stycznia 2022 r., III CZ 40/22).

Z przytoczonych względów zażalenie pozwanej podlegało odrzuceniu.

